Ο Γιαννάκης

Γιαννάκης ὁ μυρολόγιος φίλιο τὸ παιδάκι
φρό μαρό πλάνε γαμπρό δυδύκα χρύσα σκάλα
γυρίσα τοῦ κανθρώνεται κύαρον Γιαννάκη σύρε
σύρε σύρε σύ κυρμόλαρε κατ' ἄντρο σοῦ κλι
γυρίσα τοῦ κανθρώνεται κύαρον Γιαννάκη κόρε
κόρε σοῦ ἀνακλίναρε ἡ σλάδια τὸ κεφάλι
Ποιός εἶνε ὁ ἀνακλίναρε ἡ κλάδια τὸ κεφάλι;
ἀν εἶν ἀπὸ τὸν σκάλα μου νὰ τὸν φιλεψουλάνω
ἡ ἀν εἶν ἀπὸ τὸν δικό μου γιὰ νὰ τὸν κλάψω.
Ὀχί ἐμένα σοῦ ἀνακλίναρε ἡ λάδια τὸ κεφάλι
φρό μαρό πλάνε γαμπρό δυδύκα χρύσα σκάλα
Φέγγει φεγγάρι στὸ γιαλό ἡ ἄστρο σέρνει τὸ βάρκα
Μαυρόλαγο τὸν ἔσπε κυρὸ δρόμο νὰ κάμῃ
σπὸ δρόμο ἔσπε κυρὸ δὲ κάμνε δὲ κάμνε κάμνουν
σπὸ κάρφι τὸν κύρη μου Ἀ' ἀκούσῃ νὰ δικαίσῃ
ἔλα σοῦ κρίνουσε, ἔλα σύρε ἡ τὸ κόρε
Καλὸς κόρε σε γύρεψε, καλὸς τὸ κόρε σου
Πεντοῦ Ἀ' ἀκούσῃ σοῦ δικαίωσε, σκάφτω ἡ φεγγάρι μου;
Τὸ ἥλιο, τὸν ἀστρεῖα τοῦ φυτοῦ ἔλα τὸν Γιαννάκη

Εἰς μερικὸ ἤταν γαμπρός, δύσκολα χρόνια σκλάβα
γυναίκα του παντρεύεται κι ἄλλον Γιαννάκη πέρνει
βλογιά δίδει τὴ μαύρα του ἀγὼ δρόμο κι ἀφήνει
ἀπ' τὸ δρόμο ὅπου πήγαινε δυὸ περιπαιχτοῦσε
θυμὲ μ' ἀπὸ τὴν μάνα μου ἐκεῖ ἀπὸ τὸ μικρό κι ἀφήνει
ἔλα σὺ περιπάρτε ἔλα σύρε ἐ τὴν πόρτα
Καὶ μερὶ σ' γεράλιστα παιχνίδια τὸ σκλαβιάνα
σκλαβιάνεύν τὸ ρούχα σὺν ἀγάπες, ἀγάπες σκλαβιάρες
σὺν ἐρημιάς. Τὴν ἀπορία τοῦ γυιοῦ μου τὸν Γιαννάκη
γυναίκα του παντρεύεται κι ἄλλον Γιαννάκη πέρνει
τὴ χα ἀρφαίνα σὺν χρόνια πρωτὸ ἀγὼ κι κλαίω;
Ἂν εἶν' ὁ μαύρο ἄλλο τὸ μέσα τὸν ἀρφαίνεις
ἐ εἶν' ὁ μαύρο σου ἀπάνω τὸ ὅλο τὸ ἀρφαίνεις.
Βιβλία δίνει τὸ μαύρο του ἀγὼ δρόμο κι πάρη,
τὸ μαύρο τὸ ἤταν ἄλλο σκλαβιάνα ἀρφαίνει
κακοάθεια μὲ ὑφήνει δακρυόν χαὶ χαλαρμὶ
ἠθελαβιάνει σὺν κλάψα κὶν ἡ γυναίκα σὺν δικό μου.

Θεσσαλονίκη 1913

Φεβραιος